

Rózsafüzér Királynéja

Advent

PLÉBÁNIÁNK ÉLETE

1146 Budapest, Thököly út 56.

www.rozsafuzerkiralyneja.hu

KEZDŐDIK AZ ÚJ EGYHÁZI ÉV

Advent első vasárnapjával kezdődik az új egyházi év. A katolikus templomokban és családi otthonokban egyaránt elhelyezik az adventi koszorút, és a karácsonyt megelőző négy vasárnap, vagy már előző este, mindig eggyel több gyertyát gyújtanak. A gyertyagyújtást közös énekkel, szentírási szakaszok felolvasásával és közös imádsággal végzik.

A katolikus templomokban ebben az időszakban nem díszítik virággal az oltárt, az orgona csak az énekek kíséretére szorítkozik, a miséző pap viola színű miseruhát használ – a bűnbánat színe! - (a harmadik, az ún. gaudete – vagy örvendező – vasárnapon lehetséges a rózsaszín). Az advent eredete a 4. századig nyúlik vissza. Régi szokás templomainkban, hogy az adventi hétköznapiakon hajnali, úgynevezett rorate misét mondanak. – Nálunk is lesz minden hétköznapi reggel 6 órakor!

Az adventben a keresztény ember Krisztus születésének ünnepére készül úgy, hogy Jézus bennünk, köztünk is megszülessen. Mind emellett Krisztus világvégi eljövetele is készülünk. „Várjuk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges eljöttét”!

Áldott, gyümölcöző készüléket kívánok!

Károly atya

Azért, hogy jobban értsük az Egyház lényegét, elmélkedjünk át egy pár gondolatot a II. Vatikáni Zsinat tanításából.

Az egyház Krisztus titokzatos teste. Ebben a testben Krisztus élete árad szét a hívőkbe, akik a szentségek által titokzatos és valóságos módon egyesülnek a szenvedett és megdicsőült Krisztussal...

A keresztség által ugyanis Krisztushoz válunk hasonlóvá: *„Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztséggel.”* (1Kor 12,13).

Az eucharisztikus kenyér megtörésekor valóságosan részesedvén az Úr testéből fölemeltetünk a vele és az egymással való közösségre. *„Mivel egy kenyér, egy test vagyunk mi mindnyájan, akik egy kenyérből részesülünk.”* (1Kor 10,17). Így mi valamennyien az ő testének tagjai leszünk (vö. 1Kor 12,27) *„egyenként pedig egymásnak tagjai”* (Róm 12,5).

Minden tagnak hasonlóvá kell formálódnia Őhozá, amíg Krisztus ki nem alakul bennük (vö. Gal 4,19)... Amíg a földi élet zarándokútját járjuk, és a szorongatások és üldözések közepette az Ő nyomában járunk, mint test a fővel részesülünk az Ő szenvedéseiben, együtt szenvedvén vele, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk (vö. Róm 8,17).

„Ő tartja fenn az egész testet és ő fogja össze izületekkel és izmokkal, s Isten szerint való növekedéséről is ő gondoskodik” (Kol 2,19). Ő osztja szét állandóan testében, vagyis az Egyházban a szolgálatok ajándékait, melyekkel az ő erejével üdvös szolgálatot nyújtunk egymásnak, hogy az igazságot cselekedvén a szeretetben, mindenben felnőjünk Őhozá, aki a mi Fejünk...

Úgy tetszett Istennek, hogy az embereket ne egyenként, minden társas kapcsolat kizárásával szentelje meg és üdvözítse, hanem néppé tegye őket, mely Őt igazságban megismeri és szentül szolgál Neki.

Ennek a népnek Törvénye az új parancs, hogy úgy kell szeretnie, ahogyan maga Krisztus szeretett bennünket (vö. Jn 13,34).

Az Egyház közösségébe azok épülnek be teljesen, akik Krisztus Lelkének birtokában az Egyház egész berendezését és az üdvösség minden eszközét benne elfogadják, és látható közösségében - a hitvallás, a szentségek, az egyházkormányzat és az egyházi közösség kötelékeivel - kapcsolódnak Krisztushoz, aki Egyházát a pápa és a püspökök által kormányozza.

Az apostolokról szóló Prefációban imádkozzuk: *„...nyájadat, örök Pásztorunk, magára nem hagyod, hanem szent apostolaid által mindvégig őrzöd és óvod, hogy azok kormányozzák hívő népedet, kik rendelésedből állnak nyájad élén Fiad helyett, mint pásztorok...”*

Köszönet mindazoknak, akik elfogadják a plébános-pásztor vezetését is. Az új egyházi év kezdetén hívok mindenkit, hogy együtt építsük Isten Országát, a helyi egyházat, plébániai közösségünket! **„Legyenek mindnyájan egy!”**

Sok helyen él még az a népi szokás, vagy ennek modernebb változata, hogy látogatják egymást a keresztények, viszik egymás otthonába a Szent család képét. Plébániánkon is sokan nagy örömmel várják az adventet és a „szentcsaládos” estét. Persze nem csak a képet fogadják be, hanem imáikkal, énekeikkel, szeretetükkel Jézust, Istent. És Ő ott is marad! Nem tűnik el nyomtalanul a látogatás! A lényeg ugyanaz: fizikailag is kopogjak be a másikhoz, látogassak el otthonába..., illetve fogadjam be azt, aki hozzám

jön... - ha csak pár percre is, akár csak egy rövid ima erejéig is... Így az adventi készület számunkra valóban befogadása a Szentcsaládnak, illetve Jézusnak. Ahogy Mária befogadta, ahogy József tette...

Jézus! Szüless meg bennünk! Hozz békét, szeretetet szívünkbe, legyél ott családjainkban, plébániai közösségünkben!

A Szent család képe azon a napon érkezik egy család vagy egyén otthonába, amely napra feliratkozott (a sekrestyében elhelyezett táblázat szerint – előre feliratkozva!). Aznap náluk van, együtt imádkozik körülötte a család. Majd a következő nap elviszik a Szentcsalád képét egy másik családhoz, akik befogadják. Ott együtt imádkozik a két család: szentírás-olvasás („karácsonyi előzetes” - pl. a Lukács evangélium elejéről), adventi énekek (olvasva, vagy énekelve), megélt (konkrét) hitbéli tapasztalatok megosztása (én pl. így élem az evangéliumot, az adventi programot stb.). A lényeg az egymás felé fordulás, ismerkedés. Másnap indul tovább a kép a következő családhoz, így adventben minden nap 2 család találkozik, együtt imádkozik. Szép Adventet, tartalmas látogatásokat kívánok!

- plébános -

Nov. 27. ADVENT I. VASÁRNAPJA:

Imádkozzunk, hogy az advent családjainkban és közösségeinkben elsősorban az ima, a személyes figyelem és a kiengesztelődés ideje legyen!

Nov. 28. hétfő:

Olvassom az evangéliumot, és engedem, hogy kihívjon megszokott életviteleből a megtestesült Isten szava.

Nov. 29. kedd:

Ma egy leszek az irgalomra szorulóknak közül—bocsánatot kérek, amiért kell.

Nov. 30. szerda: Itt az alkalmas idő!

Lelkiismeretvizsgálatot tartok, felkészülök szentgyónásomra.

Dec. 1. csütörtök: Megkeresem hol, mit kell újratekdenem az Úrral?

Mit építettem eddig homokra?

Dec. 2. péntek: Jézus Krisztus nevében és szeretetével támogatok egy rászorulót.

Dec. 3. szombat: Ma különösen igyekszem felülmúlni gyengeségeimet: elfogadni, megérteni a másikat. Részt veszek a plébániai lelkinapon.

Dec. 4. ADVENT II. VASÁRNAPJA:

Imádkozzunk azért, hogy családjainkban és közösségeinkben igazságérzetünk a kiengesztelődés útján találjon megnyugvást!

Dec. 5. hétfő: Ma lemondok valamiről más javára, hogy növekedjék ebben a nemzedékben Isten Országa.

Dec. 6. kedd: Hogyan tudnám ma önmagamot odaajándékozni?

Dec. 7. szerda: Napközben pár percre megállok, csöndet tartok: megpihenek, felüdülök az Ő szívbeli szeretetében.

Dec. 8. csütörtök: Máriával együtt igent mondok a szent életre, melyet Isten teremt bennem.

Dec. 9. péntek: Legalább pár percre betérek a templomba szentségimáadásra.

Dec. 10. szombat: Ma jobban igyekszem Istenre mutató, igaz életet élni. Minden helyzetben igazat mondani, az igazságot győzelemre vinni, ugyanakkor elfogadni önmagamot és a körülöttem lévőket, mint Isten gyermekeit.

Dec. 11. ADVENT III. VASÁRNAPJA (Az Öröm vasárnapja):

Pihenéssel, imádsággal, a családomra való figyeléssel ünneplem a vasárnapot. Adakozom a rászorulóknak.

Dec. 12. hétfő: Bizalommal, türelemmel, figyelmes szeretettel fogadom a hozzám fordulókat.

Dec. 13. kedd: Nemes szívvel elengedem a tartozásokat a családomban, közösségemben.

Dec. 14. szerda: Keresem a bizalom és megbocsátás gesztusait.

Dec. 15. csütörtök: Ma igyekszem jobban szeretni azt, aki nehéz ember számomra. Talán így megláthatlak és örvendhetek barátságodnak, Uram.

Dec. 16. péntek: Imádkozok és böjtölök. Hiszem, hogy ezek a tettek hatással vannak azokra, akik keresik a visszatérés útját az Atyához.

Dec. 17. szombat: Időt találok a csendre, hogy az Úr készítse bennem az ünnepet.

Dec. 18. ADVENT IV. VASÁRNAPJA:

Imádkozunk az egyedülállókért, özvegyekért, magányosan élőkért: nehézségeikben kapjanak hitet, reményt és bátorítást. Tehetnék valamit konkrétan?

Dec. 19. hétfő: Megváltoztatom gondolkodásomat: felhagyok azzal a hittel, hogy tetteim nincsenek hatással azok életére, akik az éhségtől szenvednek.

Dec. 20. kedd: A tavalyinál szerényebben tervezem meg az ünnepi asztalt.

Dec. 21. szerda: Azzal fejezem ki az Úr édesanyja iránti szeretetemet, hogy ma utánzom készséges lelkületét és bizalmát.

Dec. 22. csütörtök: Imádkozunk családi konfliktushelyzeteink megoldódásáért, hogy a kiengesztelődés útján megszülethessen szívünkben a béke!

Dec. 23. péntek: Jézus jelenlétére figyelek, mint Mária, így végzem az ünnepi előkészületet. Ő találkozni és befogadni akar.

Dec. 24. szombat: Lelkünket és otthonunkat megtisztítva várjuk a Messiást.

Az adventi idő sajátos gyakorlatai a csönd, az elmélkedés, az imádság. Foglalkozunk többet Isten dolgaival, ismerjük meg jobban azt, akit várunk. Legyünk többet csöndben, magunkban. Kerüljük most a hangos helyeket, izgalmat, szórakozásokat. Járjunk Mária lelki iskolájába: figyeljük őt, imádkozunk hozzá, vegyünk részt a rorate (hajnali) miséken.

Szeretnénk elmondani, hogy Isten hogyan mutatta meg különleges szeretetét számunkra. 4 gyerekünk van, 7,5,3 és másfél évesek. Magdi a negyedik gyerekünk. 4 hónapos korában derült ki, hogy epilepsziás és súlyos agyi problémája van, a mozgásközpontja is sérült, emiatt jelenleg semmilyen nagymozgásra nem képes, nem tud állni, ülni, de még kúszni sem, a kezeit nehezen használja, gyenge a nyaka és a háta. Amikor kiderült a betegsége, azonnal gyógyszereket kapott az

epilepsziára, ami nem használt, sőt egyre több rohama lett.

Mind ezek mellett azzal az alapvető reménnyel álltunk hozzá a helyzethez, hogy Jézus ebből is valami jót tud kihozni és a javunkra fordítja, valamire szeretne minket megtanítani.

Isten folyamatosan formálni és metszeni kezdett legelőször is engem (Ági). Egy gyónás alkalmával átérezhettem a szívemmel is a bűnbánat szentségének szabadító és gyógyító erejét. Kezdtém meglátni magamban azokat a dolgokat, amik elválasztottak Istentől és az Ő kegyelmének befogadásától. A szívből meg nem bocsátott dolgok, az elfojtott harag, régi sérülések, keserűség, önteltség, kevélység... Rádöbentem arra is, hogy alig adok hálát valamiért Istennek, annyira természetesnek tűnt minden és azt hittem, hogy mind az, amiben élünk, az jár nekünk. (Hogy van hol lakni, van munkánk, vannak barátaink, van mit enni, van férjem, vannak gyerekeim, van közösségem, van lábam, van kezem, látok, hallok, érzek.)

Isten azt is megmutatta nekem, hogy túlságosan a saját erőmben bízom.

Lassan mindketten formálódtunk és ráéztünk arra is, hogy az imádság, az Istenben levés nélkül elveszünk a reménytelenségben. Erősödni kezdett a hitünk az ima erejében, megláttuk azt a rengeteg ajándékot, amit Isten adott nekünk, hálát tudtunk adni azért, hogy létezőnk.

Közben Magdinak a gyógyszerek mellett egyre több rohama volt, naponta kb. 30. Kértük számára a betegek szentségét. Őszintén szólva akkor nem vártunk többet annál, hogy valamiféle lelki békére találjunk és nagyobb erővel tudjuk vinni a terheket. Amikor a szentségkiszolgáltatás után 3 nappal már nem volt egy rohama sem, alig tudtuk elhinni.

Elhagytuk a gyógyszert, én pedig kezdtem türelmetlenné válni, hogy akkor hol marad a gyógyulás többi része, mikor kezd már megmozdulni. Nem történt ezen a téren semmi látható, sőt a rohamszerű tünetek kezdtek visszajönni 1-2 hónappal később. Isten alaposan próbára tett, de akkor még én erre

csak mélységes elkeseredéssel tudtam válaszolni. Nem értettem, hogy mire jó ez, miért teszi ezt velem. Egy atya azt mondta, hogy ez a hitem próbája, ki kell tartani az imában. Elkezdtünk megújult hittel és reménnyel imádkozni a gyógyulásáért és kértük a vizsgálatát a saját részünkre is.

Komoly lelki küzdelmeken mentünk át. Amikor aztán el tudtuk fogadni a helyzetet és újra Istenbe vetettük a bizalmunkat, hogy valamit biztos megint szeretne megmutatni, kiderült az orvosi vizsgálaton, hogy ezek a tünetek nem igazi epilepsziás rohamok. Ezek után pár nappal pedig az összes tünet teljesen meg is szűnt, azóta sincs és nem szed semmilyen gyógyszert!

Az elmondott imáink között fontos szerepe van a rózsafüzérnek is. Már több éve ígéretet tettünk arra, hogy naponta egy tizedet elmondunk közösen, mint házaspár. Az elején ezt sokszor csak a nap végén sikerült félalomban elmondani, úgy éreztük, hogy erre nem marad időnk. Mióta megértettük, hogy az imádság lételem, hogy ez az alapvető és éltető kommunikáció Istennel, sokkal nagyobb hangsúlyt fektetünk a rózsafüzér imádságra is, a gyerekekkel együtt is. Méltóbb helyet kapott a napunkban és már nem csak a napi kötelező egy tizedet mondjuk, hanem többet is, amikor módunk van rá: útközben, amikor a gyerekekért megyünk az iskolába-óvodába, buszon, az irodában a munkatársakkal.

Hálát adunk Istennek, hogy Magdit nekünk adta, hogy rajta keresztül is megmutatja nekünk önmagát. Vannak nehezebb időszakok, de nélküle annyi csodát nem vettünk volna észre. Minden apró kis fejlődésnek tudunk örülni, és sokat tanulunk a többi gyerekünktől is, akik feltétel nélkül szeretik Magdit és nem mint beteget látják őt, hanem mint nagyon aranyos kistestvérüket, akit becézgetnek, ölelgetnek és akivel megtalálják a módját, hogy játsszanak vele és megnevettesék. Azt látjuk, hogy most nem csak Magdi gyógyulásáról van szó. Vele együtt az egész családunk sőt a környezetünk is gyógyul. Mi pedig reménykedve és imával várjuk Magdi teljes gyógyulását.

- Markó hp. -

(Elhangzott templomunkban 2016. október 1-jén a Rózsafüzért Imádkozók VII. Országos Találkozásán.)

ÖRÖMET SZEREZNI AZ EMBEREKNEK

A Hitvalló Művészek sorozat következő vendége

2016. november 30-án szerda este 18 órákor

LÁSZLÓ ATTILA fiatal zenész-énekes lesz.

Attila erdélyi születésű, aki 2011-ben a Csillag születik tehetségkutató verseny győztese lett. „Örömet szerezni az embereknek” - ezt vallja, és ez műsorának címe is.

Az előadás ingyenes, melyre a plébánia nagyteremében kerül sor. Adományokat templomunk felújítására köszönettel fogadunk! **Mindenkit szeretettel várunk!**

Rendhagyó módon a plébánia épülete adott otthont az idei FiHás lelkigyakorlatnak: péntek estétől vasárnap ebéd utánig ellepték a plébánia emeleit a vidám házaspárok és izgó-mozgó gyermekeik. A bátrabbak be is költöztek, így erősítve a családi kötelékeket (ugyebár akivel látjátok egymást reggel „fogmosás előtti fejjel”, örökre a bizalmasod marad!).

Pénteken Isten áldásával, azaz misével indultunk neki a testi-lelki kalandnak. Bár rövid idő állt rendelkezésünkre, nagyon gazdag volt a program, minden téma megérintette a szívemet... Rögtön szombat reggel abba csöppentem bele, hogy nekem szegeztek a kérdést: „Milyen az istenképed? Tudatában vagy-e annak, hogy gyermekeid istenképe a te viselkedésed mintájára alakul?” Húha, persze, hallottam én már ezt, de mégis szíven ütött. Isten türelmes, jóságos... nem keresi a magáét... biztosan nem kiabál és internetezés helyett labdázik a kisfiával! Az egészen az volt az apropója, hogy Lisieux-i Szent Teréz szüleiről néztünk egy filmet, akiket mint házaspár avattak szentté, olyan szépen megvalósították Isten róluk alkotott tervét – és a gyermekeik sem véletlenül lettek mind szerzetesek.

Aztán még tovább mentünk: „Elképzelhetőnek tartod-e, hogy belőletek is szent házaspár váljon?” Tyúha! Hát, igazából nagyon szeretném! Mielőtt még valaki azt gondolná, hogy nincs önkritikánk és aranykeretes szentképen akarunk szerepelni, megnyugtatom, hogy erről szó sincs. Károly atya gyakran hangsúlyozza, hogy Isten minden embert hív, az az életünk célja, hogy Hozzá eljussunk. Természetes, hogy vágyunk a Vele való közösségre, hiszen Ő ültette a szívünkbe a Tökéletesség, az örök boldogság utáni vágyat. Igyekszünk, próbálkozunk, kérjük az Ő kegyelmét – és persze segítünk egymásnak, főleg mint házastársak!

Ez a távlat engem lenyűgöz! Igen, ezért érdemes élni! (A bankbetét, menő autó, műszaki ketyere, még két diploma stbstb. nem igazán villanyoz fel önmagában.) És ha arra gondolok, hogy mit szeretnék a gyerekeimnek továbbadni... valami olyat, amit „nem rág meg a moly, nem emészt a rozsd...”: a hitet, azaz kapcsolatot Istennel.

Ehhez szorosan kapcsolódik is a következő téma: „Mit gondolunk gyermekünk hivatásáról? Elképzeltük-e már, hogy esetleg pap, szerzetes lesz? Szoktunk-e imádkozni azért, hogy megtalálja a hivatását?” Hajjaj! Bizony szoktunk! Nálunk ez eléggé fájdalmas kérdés, mind a ketten sokáig kerestük (keressük) az utunkat a „civil” hivatás tekintetében. Tudjuk, hogy nagy a felelősségünk, hogy segítsünk kibontakoztatni a gyermekünk talentumait és biztassuk azon az úton, amelyre Isten hívja őt. Persze Lackó még nagyon kicsi, annyi új helyzet lesz még előttünk, a világ is változik... én egyedül abban

reménykedem, hogy ha kérem Istentől a bölcsességet, meg fogja adni, és így tényleg jó szülője tudok majd lenni.

Egy megható és elgondolkodtató történetet is hallottunk ezzel kapcsolatban: egy kis olasz faluban néhány édesanya elhatározta, hogy imádkozni fog azért, hogy gyermekéből pap/szerzetes legyen. A plébános áldását adta rá, ők pedig összejártak hetente, imádkoztak az Oltáriszentség előtt a maguk egyszerű módján. Nem emlékszem a pontos számra (kérdézzétek Markó Ágít), de többszáz papi és szerzetesi hivatás támadt ebben a pici faluban néhány év alatt! Micsoda ereje van a szülők imájának!

Aztán finom ebéd következett, aminek egyik fénypontja volt a sok aranyos szőke és barna kobak, akik egy nagy asztal körül sorakoztak (mert a gyerekek külön asztalnál ettek, hiszen ők már nagyok!). Ebéd után lehetőség volt pihenni, játszani. Bár eredetileg az udvarra tervezték vetélkedőt a szervezők, végül a hittanteremben is remek hangulatban telt a délután. Közben arra is volt idő, hogy néhányan megtanuljunk egy szép Kis Szent Terézhez kapcsolódó éneket, amit másnap a misén el is énekeltünk.

A lelki feltöltődés azzal folytatódott, hogy az ima fontosságáról és a különböző imafajtákról beszélgettünk. Úgy mint: hálaadó, bűnbánó, kérő, közbenjáró és dicsőítő. Általában ez utóbbi az, ami gondot okoz, furcsának tűnik, nem

tudjuk, hogyan fogjunk hozzá... Pedig nagyon jót tesz a lelkünknek, ha csak szemléljük Isten nagyságát, szépségét, irgalmát és ezért dicsőítjük a legegyszerűbb szavakkal. Ott ki is próbáltuk: mindenki mondhatott egy dicsőítő fohászt, amit épp magáénak érzett.

Ezután a Bicsák házaspár mesélt a krakkói Ifjúsági Világtalálkozón tapasztalatakról: hogyan döntöttek el, hogy belevágnak ebbe a nem mindennapi kalandba, milyenek voltak a katekézések, milyen diplomákat láttak zárándoklatuk során, milyen szívélyes volt a helyiek vendéglátása, milyen volt részt venni a pápa miséjén másfél millió fiatalal együtt. Csillogó szemmel mesélték, hogy milyen jó volt látni az egyháznak ezt a fiatal, élő arcát, ahol mindenki testvérként tekint a másikra, hogy milyen nagy élmény volt tudni: ez a rengeteg ember csak Krisztusért van ott! (Kérdezzétek őket, biztosan szívesen mesélnék még!)

Végül annyi idő maradt, hogy éppen csak belefogtunk a beszélgetésbe Ferenc pápa *Amoris Laetitia* c. buzdítása kapcsán. Ebből azt emelném ki, amit a címe is sugall: **ÖRÖM!** Mutassuk meg a házasság, a család örömteli, napfényes arcát! (Válságokról és ijesztő statisztikákról épp eleget hallani.) Búcsúzóul feladatot is kaptunk: gondoljuk végig, hogy a közvetlen környezetünkben kik vannak ránk bízva. Kik azok, akik felé fordulhatunk, hogy egy kicsit kilépjünk a komfortzónánkból? Akár egy unokatestvér vagy egy néni a házban... találjuk meg a módját, hogy átadjuk nekik az örömhírt szóval vagy tetteinkkel: Isten szeret téged!

Az esti szentségimádáson sajnos nem tudtam részt venni, de azt hallottam, nagyon szép volt! Vasárnap a misében hálát adtunk a sok kegyelemért és kértünk erőt a folytatáshoz. Ezúton is köszönjük mindenkinek, aki témákkal készült, aki főzött, takarított, köszönjük a kedves gyerekvigyázók munkáját és köszönjük Károly atyának a lelki táplálék mellett azt is, hogy igazán otthonunkká válhatott a plébánia! /Elekné Fábián Krisztina/

Voltunk néhányan, akik a lelkigyakorlatozásnak azt a módját választottuk, hogy beköltözünk a plébánia tetőtérében kialakított zárandokszállásra. Az itt eltöltött idő olyan volt, mint ha bármilyen más vidéki helyszínen töltöttük volna a lelkigyakorlatot. Ezen felül megtapasztalhattuk azt is, hogy milyen jó egy nagy családban együtt élni, ahol mindenki otthon is érezte magát.

Nagy ajándék számunkra, hogy a városi forgatagban is van egy zug, ahol elcsendesedhetünk, ahol minden rendelkezésre áll: szentségi kápolna, tiszta, kényelmes szobák, gyönyörű fürdő, felszerelt konyha és tágas, közös étkezésre és beszélgetésre alkalmas étkező, sőt még gyerekvigyázóra sem volt szükség!

Elhatároztuk, hogy évente néhány alkalommal családcsoporthként is visszatérünk egy kis csendes elvonulásra. A Plébánia más csoportjainak is szívesen ajánljuk a zárandokszállást kisebb-nagyobb elvonulásra!

A zárandokhelyen lakó lelkigyakorlatozók

Elviselni egymás tüskéit

Hideg tél volt. A leghidegebb évek óta! Rengeg állat elpusztult az erdőben. Megfagytak. A sünök kitalálták, hogy összehúzódnak szorosan az odújukban és így egymást melegítve átvészeli a telet. Összebújnak, és már nem is fázhatnak, de nem telt bele sok idő, hogy észrevegyék a sebeket magukon, amiket a hozzájuk bújó társuknak a tüskéi okoztak rajtuk.

Nem lesz ez így jó, gondolták és eltávolodtak egymástól. Eltelt egy óra és újra vacogtak a hidegben, így hát választás elé kényszerültek: vagy külön válnak, és ezáltal eltűnnek a Föld színéről vagy összebújnak és elviselik egymás tüskéit. Bölcsen úgy határoztak, hogy újfent összelelkeznek. Eltelt pár hét és kitavaszkodott, a sünök pedig boldog éltek tovább, együtt békeességben. A legjobb emberi kapcsolatok nem azok, amikor tökéletes emberek kerülnek egymás mellé, legyen az szerelem, barátság, kollégák vagy csupán ismerősök! Meg kell tanulnunk együtt élni mások hiányosságaival, hibáival, elfogadni azokat és ezáltal megismerhetjük azt a csodálatra méltó, jó oldalukat is!

(Laudetur)

Megfontolandó gondolat

Tegyük jóvá, amit tudatlanságunkban vétkeztünk, nehogy váratlanul érjen minket a halál órája. Akkor már hiába keresünk rá módot, nem lesz már időnk bűnbánatra. Tekints ránk, Istenünk, könyörülj rajtunk; megbántottunk, Urunk, téged. Segíts rajtunk, üdvözítő Istenünk, szent neved dicsőségéért, Urunk, szabaddíts meg minket. *(Laudetur)*

Harmatozzatok égi magasok!

Téged vár epedve
a halandók lelke.
Jöjj el édes Üdvözítőnk!

Mert az emberek ott tévelygenek,
hol te égi fényed
útján nem vezérléd
őket, édes Üdvözítőnk.

Áldás, dicséret s hála tenéked,
mert fényes világunk
s legfőbb boldogságunk
te vagy, édes Üdvözítőnk.

A prófétáknak lelkei láttak
szent jelenésekben
s téged békeességben
vártak, édes Üdvözítőnk.

Te ember lettél, s új tant hirdettél.
A jövőöklések
beteljesedének
rólad, édes Üdvözítőnk.

Hiszünk tebenned, égi szent követ:
út, igazság, élet,
hittel vallunk téged
Istenünknek, Üdvözítőnk.

Ím az áldozat, melyet bemutat
szolgád Fölségednek,
jöjj el, és szenteld meg,
Ó kegyelmes Üdvözítőnk!

Nyújtsd malasztodat, hogy ez áldozat
bánatot gerjessen
bűnös szíveinkben,
Ó segítség, Üdvözítőnk!

Szent az egy Isten három személyben.
Az Atyaistennel
és a Szentlélekkel
szent vagy édes Üdvözítőnk.

/Hozsanna 2. sz. ének/

Ne krízisről beszéljünk, hanem a szeretet öröméről!

A családreferens püspök hangsúlyozta: az Amoris laetitia ismerete nagyon fontos mindenki számára. „Nem szabad csak a nyolcadik fejezetet kiragadni, az egészet egyben kell megismerni: a bűn, a törés, az irgalom, megváltás és megbocsátás együttesében kell néznünk a dokumentumban tárgyalt kérdéseket. Barátságos, szerethető képet szeretnénk adni a pápai írásról, és megmutatni, hogyan adjuk tovább” – fogalmazott Bíró László.

Az Amoris laetitia állt a családpsztorációs papi találkozó középpontjában is – emlékeztetett Bíró László. – Azért ennyire fontos, mert sokkal többről szól, mint ami a közbeszédben szóba kerül. Ferenc pápa psztorális megtérésre, megújulásra szólít fel. A Szentatya látja az eszményt és látja a realitást, mindkettőt szeretné figyelembe venni. Ahogy ő fogalmazott, ez kötéltánc. Nem akar lazítani, és nem akar túl szigorú sem lenni. Szeretettel fordul a családokhoz, úgy, hogy az egyház tanításához sem nyúl hozzá.

A püspök kifejtette, hogy az Amoris laetitia nem új tanítás, hanem az idők jeleire figyelve bátorítja az embereket. „Jól akkor értjük, ha egységben vagyunk Krisztussal és az egyházzal. A dokumentumot abban a kontextusban kell értelmezni, melyben íródott, ez pedig az egyház megnyilatkozásainak folyamata a házasságról történelme folyamán.”

A családreferens püspök szerint az Amoris laetitia megmutatja, hogyan kell kezelni a sérült kapcsolatokat, az ezekben sebeket kapott embereket. „Bár van emberi gyengeség és van bűn, de az utolsó válasz mindig az irgalomé” – mutatott rá a pápai megnyilatkozás lényegére Bíró László, és négy szempont alapján írta le az apostoli buzdítás által kijelölt cselekvési tervet: befogadni és kísérni a sérült kapcsolatokat, minden egyes esetet megkülönböztetni, integrálni és újrakezdeni. Ezek segítenek abban, hogy az irgalmasság éve lezárása után is megmaradjunk az irgalmasság psztorációjának gyakorlásában.

Hangsúlyt kap a házasságra, a házasság szentségére való felkészítés. „Megújult jegyesoktatásra lenne szükség, lassan tudunk lépést váltani. Már a párkapcsolatban meg kellene szólítani a párokat, és a felkészítés célja az egyház életébe való bevezetés is kell, hogy legyen. Így jelentsen tanúságtételt, mutassa be a közösséget, és törekedjen a liturgia megszerettetésére.”

Bíró László szerint az is fontos feladat, hogy figyeljünk a kísérés különböző fórumaira, vegyük észre, milyen sok lehetőség van szólni a házaspárokhoz úgy mint szülőkhöz, például a baba-mama vagy az ovis hittan útján. „Így segíthetünk, hogy ne fáradjanak el az úton. Óriási gazdagságot tudunk megmutatni. Hadd jussanak közel az emberek az eszközökhöz, amelyekkel az egyház rendelkezik!” *(Magyar Kurir)*

„Olyan, mintha eddig egy kusza labirintusban jártam volna, de az Úr kivezett onnan és rátett egy egyenes útra. Elindított egy úton, amit oly sokféleképpen meg tudnék nevezni, de most, nekem ez az út, a bizalom útja, mert minden bensőséges, szoros és jó kapcsolatnak az alapja, a tartó köve, a bizalom, így az Istennel való kapcsolatomnak is. Csak akkor tudom követni Jézust és ráhagyatkozni, az akaratomat átadni neki, ha bízom benne.

Ezen az úton nem vagyok egyedül. A hittanórák, a templom, a szentmisek, a plébániai közös programok, tágitják a szívemet, hogy egyre jobban be tudjam fogadni Jézust, egyre jobban az Ővé lehessenek. Egyre könnyebb vagyok és szabadabb, szabadabb az akaratomtól, a régi énemtől. Érzem, ahogy átalakulok, veszítem el önmagam, hogy rátaláljak igazi és valós önmagamra. Időnként megriadok és kapaszkodnék a régi Mariannba, de már nincs súlya, fozladozik. Nem tehetek mást, tanulom a bizalmat és megyek előre az úton.

A világ örömei halványodnak és én egyre több mindent Jézuson keresztül látok, mert Ő, tanít engem. Látom a legegyszerűbb és legnagyobb csodát, a Forrást, hogy mindenhol ott van. Mindenben kezdetté válik, hogy aztán soha ne legyen vége.

Keresztelkedni készülök, egy fölbonthatatlan szövetségre, amire Jézus hívott a lányaimmal együtt, ebbe a közösségbe, hogy tudjam, Jézus útja nem magányos út. Csak együtt lehet járni rajta, egy családdal együtt és ennek a családnak a neve: Katolikus Anyaszentegyház.

Nem vagyok egyedül. Látom az arcomat Jézus keresztjén. Én is ott vagyok benne, mert értem is meghalt, hogy örökké szeretni tudjak. Előre bízott bennem, mert tudta, ahogy mindenkiért, értem is érdemes fölláldoznia magát, hogy így tanítson a bizalomra. Bízjak és tanuljak meg igent mondani és felismerni a nemeimet, amik távol tartanak Istentől. Tanuljam meg felismerni a nemeket, hogy tudjam, mihez kell legfőképp segítséget kérnem Jézustól, pl. Károly atyán keresztül, a plébániai közösségen keresztül. Örüljek és adjak hálát az örömeimért, de még inkább örüljek és adjak hálát a nehézségekért, mert Jézus, a keresztéken át tanít.

Erre volt nagyon jó példa a tegnapi kirándulás a Mátrában. Nem is olyan régen, megrendülni látszott a bizalmam és úgy éreztem, hogy leesek erről az útról, pedig vágyva-vágyom rajta maradni, de tegnap az Úr megmutatta, hogy bízhatok benne, bízhatok az Ő családjában, aminek már én is a tagja vagyok, a ROKI közösségének.

A bizalom Jézus útja, ami lebontja félelmeimet és gátjaimat. A félelmek és a gátak, a gonosz lélek rabláncai, de én bízni akarok. Jézushoz fordulok és Ő, szeretettel bontogat ki ebből a rabságból, hogy Őbenne, Jézusban lehessen szabad.Számomra, most ez a katekumenátus útja, ez Jézus útja.” (Farkas Marianna)

„Idén március óta járok a keresztény hittel ismerkedők csoportjába. Rengeteg ajándékot kaptunk eddig a katekumenátus alatt: erősebb hitet, a szeretetet, az imákat, a Szentmisét, a közösséget. A befogadás szertartásán a Szentírást is kézhez kaptuk. Ezek mind-mind a hitre épülő élet nagyon fontos ajándékai.

Krisztus életét sokkal alaposabban megértve elmondhatom, hogy egészen új gondolkodásmód alakult ki nálam, és a megismert tanítások teljesen új értelmet adtak a mindennapoknak számomra. immáron igyekszem tudatosan az Újparancs szerint élni és gondolkodni, és kitárni szívemet Isten felé. Arra törekszem, hogy ne csak a lelkemben, ne csak a szívemben legyen jelen Jézus, hanem az én cselekedeteim is olyanok legyenek, amelyek Őneki tetszenek.” (dr. Herceg József)

„Nekem a katekumenátus először azt jelentette, hogy azokat a jól eső érzéseket, amiket mindig is éreztem felismertem, hogy Istentől valók. Azután a Benne való erősebb elmélyülést.

Elhatározni pedig azt határoztam el, hogy szeretném mindig Istent és a többi embert szolgálni. De főként most a szelídséget és az alázatosságot szeretném gyakorolni.” (Kovács Borbála)

„A katekumenátus számomra az Istenhez való közelebb kerülést jelenti. Segített megtalálni az utamat.

Az elhatározásom pedig, hogy mindig törekedjek figyelmesebb és kedvesebb lenni a környezetemmel.” (Kovács Orsolya)

Szent Erzsébet ünnepe kapcsán és az Irgalmasság Évének zárásaként hálát adunk az elmúlt év minden lehetőségéért, amivel szolgálhattuk testvéreinket! Szeretnénk megosztani veletek csak felsorolás szinten, hogy mik is ezek:

Betegek szentsége, krumpli leves ebéd, karitász vásár, ruhahörze, bolhapiac, könyvvásár,

templom búcsúkon a zarándokok megvendéglésének megszervezése és lebonyolítása. Rendszeres gyógyszer támogatást is tudunk adni 5 testvérünknek. Rendszeresen vannak szentmisék két idősek otthonában. A legutóbb pedig együtt ünnepelhettük Böbe néni születésnapját.

Külön öröm volt, hogy Balla Nóri hittanosunk a Karitász országos rajzpályázatán különdíjat nyert.

Szent Erzsébet ünnepén szentmisével imádkozunk Karitászunkért a ránk bízottakért, utána pedig munkával ünnepelünk, részt veszünk a templom takarításában.

Másnap pedig karitászunk fog szolgálni a szentmisén és lesz egy ebéd az idősek számára a plébánián, amelynek főszervezője egy fiatal házaspárból álló családközösség.

Valamint lesz még a már hagyománnyá vált karácsonyi vásár.

Az Irgalmasság éve különösen is szólt hozzánk, ezért szeretnénk megosztani veletek egy-két konkrét tapasztalatot, hogy hogyan éltük meg az Irgalmasság cselekedeteit Karitász szolgálatunkban.

- az éhezőknek ételt adni:

Érkezett egy felhívás, hogy tartós élelmiszert gyűjtenek nehéz anyagi helyzetben lévő cigány gyermekek táboroztatásához. A Karitász raktárából tudtunk nekik küldeni ezt-azt, sőt érkezett egy nagyobb összegű

adomány is, így azon tudtunk vásárolni is számukra egy-két finomságot. A táborban készült képek gyermekarcain láthattuk visszatükröződni szeretetünket!

- a szegényeket ruházni:

Menekültek számára gyűjtöttünk téli ruhát. A rövid határidő ellenére is megmozdultak a RoKi-sok Szegbnél-szebb kabátok pulóverek, sálak, sapkák meleg holmik érkeztek.

Boldogan csomagoltunk és nagyon örültek azok is, akik kapták!

- a tudatlanokat tanítani:

Olyan gyerekeknek tanítok az iskolában hittant, akik nem gyakorolják a hitüket, mert a család sem gyakorolja. Ebből adódóan sok-sok alapvető dolgot kell nekik elmondani. Nagyon örülök, hogy megoszthatom velük ezeket és elindultunk együtt egy olyan úton, ami a megismerés mellett a gyakorlatot is tartalmazza. *(Bokros Vera)*

- a betegeket látogatni:

Bő hét éve járok ebbe a csodálatos templomba és közösségünkbe. 2010-ben Károly atyánk elküldött beteglátogatást tanulni, hogy megtanuljam, hogy kell Jézust vinni a betegekhez, és hogyan kell az üdvösség útját megmutatni. Ez egy csodálatos és felemelő feladat, mert minden betegben a szenvedő Jézust látjuk. Azóta a Kórházlelkészseg elkötelezett tagja is vagyok.

Hetente megyek az elfekvő osztályra, ahol 70 beteget látogatok rendszeresen. Feladatom, hogy az ott lévő betegeket szeretettel megértsem, befogadjam és felkészítsem őket a halálra, a Jézussal való végső találkozássra. Nagy öröm, amikor egy-egy ember több év után újra rátalál a hitre. Meggyón, megáldozik és békében tér meg Teremtőjéhez. A betegek mosolyogva várnak mindig. Viszek nekik újságokat, szentképeket, vallásos témájú füzeteket, apró ajándékokat is. Sokat beszélgetek velük.

Rákbetegségem formált abban, hogy jobban meg tudjam érteni a betegeket. Megcsonkult a testem, hogy kiteljesedjen a lelkem. A beteglátogatás pedig arra ad erőt, hogy el tudjam viselni betegségemet. Ha nem lenne, már nem is élnék. Reményik Sándor szavaival zárom tanúságtételem. *(Geigerné Boróka)*

„S végül ne legyek más, mint egy szelíd igen vagy nem, De egyre inkább csak igen. Mindenre ámen és igen.”

(Reményik Sándor)

Imádkozzunk beteg testvéreinkért, kérjük számukra a Jóisten kegyelmeit és a testi, lelki gyógyulást!

Mit segíthetek?

Kedves Testvéreim az Úrban!

Nem eltítkolt szándékom, hogy megalakítsuk a Munkás Szent József brigádot, ami arról szólna, hogy két-három havonta (vagy igény szerint) egy-egy szombat délelőtt elmennénk a plébániára reggel (akár családostól), 3-4 órát dolgoznánk, tevékenykednénk (különbéféle kisebb-nagyobb műszaki, szerelési feladatoktól kezdve a rendrakásig stb.). Főzhetnénk együtt ebédet, aztán hazamennénk. Minél többen vagyunk, annál gyorsabban végzünk.

Aki benne lenne, az kérem írja ide be magát a közös listára kiküldött táblázatba, mihez ért, elérhetőségeket, illetve külsős szakikat is íratok a másik fülre, hogy legyen honnan meríteni.

Ezen felül szép lenne, ha a második otthonunkat, a plébániát, a templomot és környékét rendben tartanánk, szépítenénk.

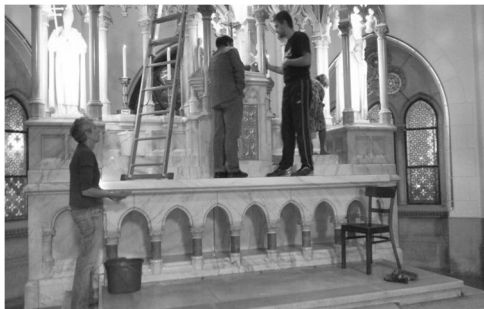
Olyan embereket keresünk, akik tudnának vállalni egy-egy feladatot, rendszeresen vagy alkalmanként. Akár mise előtt vagy után például levelek söprése, hólapátolás, ha leesik a hó. Ha 10 perced van, akkor 10 perced, ha 30 perc, akkor annyi.

Ha irodaidőben tudsz menni (az iroda nyitvatartási idejét újságunk hátulján találjátok), akkor Viki biztosan ki tudja nyitni, amit kell, de lehet bátran mondani szóban Károly atyának is, hogy „Mit segíthetek, atya? Lenne egy kis időm...”

Illetve szeretném kérni, hogy írájatok meg ill. szóljátok Károly atyának vagy nekem, ha valami meghibásodást láttok, tapasztaltok, hogy felírjuk a teendők listánkra, és tudjuk javítani.

Köszönettel:

Török Szabolcs gondnok
(szabolcs.trk@gmail.com)

Egy novemberi napon Mátrafüredről 15-en indultunk túrázni a Kékestetőre, kicsit féltünk az időjárástól, de bízunk abban, hogy Isten ebből is valami jót tud kihozni.

Nagyon szép tájakon keresztül haladtunk a csúcs felé. Legizgalmasabb talán a kalandos átkelés volt a patakon. Ahogy hagytuk magunk mögött

a kilométereket és egyre magasabbra értünk, változott az időjárás jellege, először havas eső jött, aztán hóesésben túráztunk. Szép volt látni, hogy egyre fehérebb a táj. Útközben mégis a legfontosabbak a gyónások, lelki beszélgetések, baráti társalgások voltak.

Fent a csúcson beültünk egy helyre melegedni, ott ebédeltünk, közben kint hullt a hó. A közös képet vacogva álltuk végig. Végül elindultunk lefelé. Egy másik úton mentünk, ez még több izgalmat tartogatott. Az avar miatt elég sokat csúszkáltunk és két kerítést is meg kellett másznunk. Ázotán, de vidáman értünk le a parkolóba, és a „próbatételek” csak még jobban összekovácsoltak bennünket. Károly atya a plébánián forralt borral és zsíros kenyérral vendégelt meg minket.

Nagyon szép és tartalmas napot tölthettünk együtt, a következő túrára is mindenkit szeretettel várunk!

Máté & Kriszti (ifj. Bőjthe házaspár)

Chiara Lubich gondolatai az imáról (2.)

Valóban jól kell imádkoznunk. Ennek érdekében egy hosszabb és egy rövidebb távú felkészülésre van szükség. A hosszabb távú felkészülés azt jelenti, hogy a szívünk folyamatosan szabad legyen mindentől. (...) Talán nem abból áll az egész életünk, hogy szeretjük az Elhagyott Jézust? Talán nem elszakadásról, metszésről beszélünk mindig, mindenekelőtt arról az elszakadásról, ami a testvér iránti szeretet velejárója, hogy a másikat éljük és ne önmagunkat? (...) A hosszú távú felkészülés mellett szükség van az imádságot közvetlenül megelőző felkészülésre is, azaz arra, hogy az imádkozásra mindannyian az arra **legmegfelelőbb helyet válasszuk**. Lehet az a szobánk, a kápolna, a kert vagy a természet stb. Isten mindenütt jelen van, bárhol találkozhatunk és beszélhetünk vele, mégis emlékezzünk rá, hogy Jézus is (...) magányos helyeket és az éjszaka csöndjét választotta, hogy imádságban az Atyához forduljon. Mi is keressük meg tehát a legjobb helyet és legalkalmasabb időt, amikor csendben összeszedjük magunkat, és mivel a testünk szorosan kapcsolódik a lelkünkhöz, válasszuk a legmegfelelőbb testtartást is (...).

Mivel az imádsághoz a fizikai állapotunk is fontos, próbáljunk meg nem nagyon elfáradni az imádság előtt, hogy **ne akkor álljunk Isten elé, amikor már nincs erőnk odafigyelni!** Ne a nap legrosszabb pillanatait szenteljük neki!

(...) Általában mindenki azzal a nehézséggel küzd, hogy nem talál időt az imádságra. Az eddig elmondottak azt sugallják, hogy az imádság nem annyira idő, mint inkább alapvető magatartás kérdése, mely az emberben élő létfontosságú szükséglet: **lemondani más dolgokról, hogy helyet biztosítsunk az „egyetlen szükségesnek”, az Istennel való kapcsolatnak.** (...)

Mi hasznotok abból, ha hagyjátok, hogy magával ragadjon benneteket az apostolkodás heve, a „tevékenykedés eretneksége” - és ez minden időtöket fölemészt, mikor számotokra Isten akarata az, hogy minden értelemben növekedjete? Mire jó, hogy sokat tevékenykedtek, sokakat meghódítottok, ha a lelketek közben kicsi és tökéletlen marad, mert nem találtok egy igazán nyugodt pillanatot arra, hogy az imádság által tápláljátok? (...) Az ima az apostolkodás terén is visszahelyez a helyes vágányra. Ez ugyanis alapvetően semmi más nem lehet, csak az Isten iránti szeretetünk kisugárzása.”

*/Folytatjuk!/
/Forrás: Mint az angyalok – gondolatok az imádságról Chiara Lubich írásai alapján, 1999/*

KAPCSOLATOK

Örülök, hogy az interneten (honlapunkon) sokan várják, olvassák (szerte az országban és a „nagyvilágban”) a Plébánosi gondolatok, a Prédikációvázlatok, stb. oldalakat és sokan hallgatják vissza a vasárnapi prédikációkat, elmélkedik, átbeszélgetik a családban... Köszönöm a visszajelzéseket.

Plébániai újságunkat (Rózsafüzér Királynéja) is sokan várják, nemcsak híveink. Vidéki „előfizetőink” is vannak! Sokan többször is elolvassák, átlapozzák. Táplálkoznak belőle.

Faliújságjainknak is sikere van. Nemegyszer látom, hogy le is fotózzák. Akiknek nincs internetük, onnan is táplálkozhatnak, meríthetnek információkat. Örülök neki. Csak egy kérésem van: mindezt ne mise alatt tegyék. Akkor talán másra kellene figyelni...

Akik rendszeresen járnak a hittanóráimra (akik kapcsolatban vannak velem) ott is mindig lehet hallani tájékoztatást életünkkel (plébániai, egyházi, stb.) kapcsolatban. Persze a sok híradás ellenére mindig vannak, akik sok mindenről lemaradnak. Legalább is hallok ilyen hangokat: „én nem hallottam!”, „én nem tudok róla!”, „nekem nem szóltak!” – Pedig nálunk rengeteg lehetőség van a tájékozódásra, csak nyissuk ki szemünket, fülünket, főleg a szívünket! Érdekeljen bennünket közösségünk élete! És természetesen szabad kérdezősködni is!

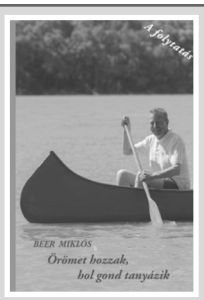
ADVENT

Örülök, hogy most az egyházi év végén, az új egyházi év kezdetén többen gondolnak a gyónásra is. Jönnek, be-bejelentkeznek alaposabb gyónásra, lelki beszélgetésre. Igen, az advent bűnbánati idő, lila szín! Készítjük, készítsük a helyet Jézus számára – ne csak a fenyőfának! Sokan szoktak jönni vasárnapokon (és hétköznapokon) szentáldozáshoz. Ugye ők rendszeresen szoktak (legalább 1-2 havonként) gyónni is?! Gyanítom, hogy nem. Vegyük komolyan a bűnbocsánat szentségét! Nagy ajándék! – Akik pedig halogatják a szentségekhez járulást, ott nagy bajok vannak krisztusi, keresztény életükkel! Érdemes lelkiismeretvizsgálatot tartani! Jöjj el édes Üdvözítőnk!

„Örömet hozzak, hol gond tanyázik”

Új interjúkötet Beer Miklóssal

„Olyan szépen és boldogan élhetnénk, ha tényleg keresztények lennénk, és nem csupán vallásosak. Szünet nélkül lehetőségünk van felfedezni, mennyi jót tehetnénk családi kapcsolatainkban, a munkahelyünkön, bárhol az életünkben. Tudatosítsuk, hogy mi, keresztények, Krisztus küldetésében járunk.”

A DECEMBERI ÉLETIGE MAGYARÁZATBÓL:

Az ige jelen időben van: jön. A jelenről állítjuk ezt. Nem kell holnapig várunk, vagy az idők végezetéig, vagy a másik életig. Isten most rögtön cselekszik, a szeretet nem ismeri a halogatást vagy a késlekedést. Izajás próféta a néphez intézte szavait, akik aggódva várták, hogy vége legyen a száműzésnek és visszatérhessenek hazájukba. A karácsonyi várakozás napjaiban nem feledkezhetünk meg arról, hogy Mária is hasonló ígéretet kapott a szabadulásra: „Az Úr van teveled” (Lk 1,28); így adta hírül neki az angyal a Megváltó születését.

Eljövetele nem szokványos esemény, hanem meghatározó és fontos közbelépés: azért jön, hogy megváltson bennünket! Mitől is? Lehet, hogy súlyos veszélyben vagyunk? Igen. Néha tudatában vagyunk ennek, néha viszont észre sem vesszük. Közbelép, mert látja az önzést, a közömbösséget a szenvedők és szükségben élők iránt, a gyűlöletet és a szakadást. Beteg az emberiség szíve. Ő pedig megkönyörül teremtményein, és nem akarja, hogy elveszenek.

Felénk nyújtja a kezét, mint amikor egy fuldoklót kimentünk a vízből. Mostanában ez a kép sajnos nap mint nap a szemünk elé tárul, mert látjuk a menekülteket, akik a tengeren érkeznek, és azt is, milyen elszántan ragadják meg a mentőmellényt vagy a kinyújtott kezét. Mi is minden pillanatban megragadhatjuk Isten felénk nyújtott karját, és bizalommal követhetjük őt. Nemcsak meggyógyít az önmagunkba fordulástól, a bezárkózástól, hanem arra is képessé tesz, hogy segítsünk annak, aki segítséget szenved, szomorú, vagy az élet megpróbáltatásait viseli. /Fabio Ciardi/

NAPTÁRUNK

NOVEMBER

- 26. Adventi koszorúkötés 15 órától, majd 18 órakor közös gyertyagyújtás
 - - Indul a „Szállást keres a Szentcsalád”
- 27. Advent első vasárnapja
- 28. Kezddődnek a hajnali 6-os misék

DECEMBER

- 3. Adventi lelkinap 06 - 12 óráig
- 8. Szeplőtelen Fogantatás ünnepe
- 10. Gyalogtúra

- 18. Adventi karitászás vásár
- 24. Karácsonyi játék 15 órakor
 - Éjféli mise (24:00)
- 25. Karácsony - Jézus születése
- 26. Karácsony 2. napja -
 - Szent István vértanú ünnepe
- 30. Szent Család ünnepe
- 31. Szent Szilveszter pápa ünnepe
 - Évvégi hálaadás

A PÁPA DECEMBERI EVANGELIZÁCIÓS IMASZÁNDÉKA:

Hogy az európai népek újra felfedezzék az örömet és az élet reményét adó Evangélium szépségét, jóságát és igazságát.

ÉLETIGE DECEMBER:

„Ő jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.” (Iz 35,4)

**A plébános imaszándékai
a rózsafüzér csoportok részére**

DECEMBER

ÖRVENDETES

- Gyermekre vágyók, gyermeket várók

VILÁGOSSÁG

- Hogy a világosság titkait értsük és éljük

FÁJDALMAS

- Közösségünkért, testi-lelki gyógyulásokért

DICSŐSÉGES

- Hogy Jézus újra és újra megszülessen bennünk és köztünk

**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLTEK TEMPLOMUNKBAN:**

Fekete Gréta Eszter

**A HÁZASSÁG SZENTSÉGÉBEN
RÉSZESÜLTEK TEMPLOMUNKBAN:**

Tar Gyula - Baár Bernadett

Kovács Barnabás - Farkas Marianna

SZENTMISÉK RENDJE TEMPLOMUNKBAN

ADVENTBEN

VASÁRNAP

*de. 10 óra
és este 6 óra*

RORÁTE (HAJNALI) MISÉK:

H, K, Sze, Cs, P, Szó. *reggel 6 óra*

TOVÁBBI SZENTMISÉK:

K és P: *este 6 óra*

Urnalátogatás

A szentmisék előtt és alatt

URNATEMETŐNKBEN

- korlátozott számban -
háromszemélyes urnafülkék
vásárolhatók.

Bővebb
információ
hivatalos
időben az
irodában.

*Köszönettel fogadjuk, ha 200 Ft
adománnyal hozzá tud járulni
újságunk előállítási költségeihez.*

RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNÉJA PLÉBÁNIA ÉLETE

PLÉBÁNIA IRODA

HÉTFŐ: 8:00 – 10:00 óráig
KEDD: 10:00 – 12:00 óráig
SZERDA: 15:30 – 17:30 óráig
PÉNTEK: 15:30 – 17:30 óráig

Telefonszámunk: **06-30/884-7050**
(irodaidőben hívható - egyházi flottás)

E-mail: iroda@rozsafuzerkiralyneja.hu

TOVÁBBI INFORMÁCIÓK

Címünk: 1146 Budapest, Thököly út 56.

Honlapunk: www.rozsafuzerkiralyneja.hu

Bankszámlaszámunk:

CIB 10701049-47209503-51100005

Nagy Károly plébános

Mobil: 06-30/701-9897

E-mail: nk@rozsafuzerkiralyneja.hu

SZENTSÉGIMÁDÁS:

- ♦ *Plébániai közösségünk havi közös szentségimádása:*
minden elsöpénteken
- az esti szentmise után ½ 8-ig
- ♦ *minden további péntek este:*
szentmise után ½ 8-ig (csendes)
- ♦ *minden hó 2. vasárnapján:*
de. 11 órától engesztelő imaóra

RÓZSAFÜZÉR IMA:

- ♦ Minden kedd, péntek és vasárnap
17 óra, ill. a hónap első vasárnapján
a délelőtti szentmise előtt ¼ 10-től

GYÓNTATÁS:

- ♦ a szentmisék előtt vagy az atyával
előre egyeztetve külön időpontban is

Felelős kiadó: Nagy Károly plébános

Szerkesztő: Capdeboné Szabó Viktória

E-mail: capdebone@gmail.com

Közreműködik a Kommunikációs Munkacsoport